

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: KJESTEN OG KRÆN KRESTEN.

Citation: Aakjær, Jeppe: "KJESTEN OG KRÆN KRESTEN.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid62709/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Sangeren tav; to Elskende sukked,
Liljen sit Hoved i Græsset dukked;
Stilhedshannen i Maanens Skin
saa sin Mage i Øjet ind.
Uglen bed sine Neglerødder,
Egernet aad sine egne Nødder.

Da Sangens Toner var tystnet — plump i
gik Fræen tilbunds som en Mudderklump,
og kommen hjem — paa en Vandkaiv ridende —
skrev han i Frøernes „Berlingske Tidende“
en Kritik baade hvas og svidende.

Nu er den Glemslens; let dunster væk
den Dadel, der skrives med Mudderblæk.
Her skal kun nævnes dens sidste Træk;
der læstes — ligesindet til Skræk:
„Jeg fandt i denne saakaldte Sang
ikke *ét* eneste ærligt Kvæk!“

Saa slukked Maaren sin blege Lampe
og lo, saa man frygted en Mavekrampe.

⁹/₂ 1910.

KJESTEN OG KRÆN KRESTEN.

KJESTENS Ko
var saa god som to,
det syntes da ogsaa Kræn Kresten.
Saa blanked han begge sine Fedtlædersko,
gik bagind og fried til Kjesten.

Kjesten lo:
„Du har set min Ko,
men jeg vil nu elskes med Hjærte.
Men Kors! som du har blanket dine Fedtlædersko
i den fineste Kakkelovnssvæerte!“

Kresten lo:
„Jeg har set din Ko,
og Koen staar spejlet i min Sværte;
men du, bitte Kjesten, i Tugt og i Tro
staar spejlet herinde i mit Hjærte!“

Krestens Ord
faldt i kristen Jord,
skjød bugnende Ranker hos Kjesten;
„Ja, naar du kan finde *saa* yndige Ord,
gaa du saa kun bare til Præsten!“
¹¹/₂ 1910.

HØSLETS-VISER.

MORGEN FØR SLAGET.

HAR I nu Tænder i Riven sat?
Er i parat, mine Dreng?
Duggen har drysset den hele Nat,
Leen har ventet os længe.
Armen er styrket af Søvnens sund,
Solen os hilser fra Bakkens Rund;
bag Syrener forborgen
kukker en Gjøg: Godmorgen!

Mor har pustet til Arnens Glød,
sysler derinde ved Davren;
se, hvor Røgen fra hendes Grød
sænker sig blødt over Havren!
Mad hun smører, som kan forslaa,
Øi hun styrter i Dunke graa,
lægger en Klukkert i Tejnen,
som kan ta' Tonen fra Degnen.

Nu paa Vognen enhver især!
Plagen i Stenene skraber.
Vidt opslaget, mod Østens Skjær
Porten undrende gaaber.